

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 1To/56/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8716010152
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Pirkovská
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8716010152.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Evy Pirkovskej a sudcov JUDr. Vladimíra Monoka a Mgr. Iva Maruščáka, na verejnom zasadnutí konanom dňa 28.11.2018, v trestnej veci proti obžalovanému Y. Z. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Tr. zákona, o odvolaní okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 4T/13/2016 zo dňa 19.05.2017, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

podľa § 285 písm. c/ Tr. poriadku

obžalovaného Y. Z., nar. XX. XX. XXXX v J. - R. R., trvalo bytom J., Z. R. č. XXXX/XX,

o s l o b o d z u j e spod obžaloby pre skutok kvalifikovaný ako pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Tr. zákona, ktorý mal spáchať tak, že

dňa 07.07.2012 v čase od 16.00 hod. do 17.00 hod. v byte na Ul. L. R. XXXX/XX v J., okres J., po predchádzajúcom slovnom konflikte s poškodenou manželkou E. Z. a vzájomnom strkaní sa rukami, kedy bránil poškodenej z bytu odísť, ju fyzicky napadol tak, že ju kopol nohou do jej ľavej nohy do oblasti predkolenia, po čom poškodená spadla na zem a keď ležala na zemi, chytil ju za jej ľavú nohu a túto potiahol smerom k sebe akoby ju chcel vystrieť, čím svojím konaním spôsobil poškodenej E. Z. zranenie zlomeninu vonkajšieho kondylu hlavy píšľaly ľavého predkolenia s minimálnym posunom úlomkov, z medicínskeho hľadiska poranenie ťažké, s dobou liečenia cca 3 - 4 mesiace a s obmedzením na obvyklom spôsobe života spočívajúcom vo fixácii kolenného kĺbu v ortéze od 08.07.2012 do 03.09.2012, kedy jej bola doporučená chôdza bez našľapovania na ľavú dolnú končatinu, pričom od 03.09.2012 po sňatí ortézy mala doporučené postupné rozcvičovanie kolena s tým, že mala chodiť s barlami s 50 % záťažou ľavej dolnej končatiny a po kontrole 14. 11. 2012 mala doporučenú chôdzu s plnou záťažou a pokračovanie v rehabilitácii, v bolestiach, pre ktoré cca 4 týždne pravidelne užívala predpísané lieky, pričom závažným spôsobom bola obmedzovaná po dobu viac ako 6 týždňov, v dôsledku chôdze s nemeckými barlami bez našľapovania na dolnú končatinu, v dôsledku čoho bola výrazne obmedzovaná v každej bežnej dennej aktivite,

pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Podľa § 288 ods. 3 Tr. poriadku poškodenú H.. E. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom J., ul. L. R. XXXX/XX s nárokom na náhradu škody
o d k a z u j e na civilný proces.

Podľa § 288 ods. 3 Tr. poriadku poškodenú Y. B. J., a s., F. J. J., F. X, J. s nárokom na náhradu škody

o d k a z u j e na civilný proces.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd podľa § 285 písm. a/ Tr. poriadku oslobodil obžalovaného Y. Z. spod obžaloby okresného prokurátora pre skutok kvalifikovaný ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Tr. zákona, ktorý mal spáchať tak, že

dňa 07.07.2012 v čase od 16.00 hod. do 17.00 hod. v byte na Ul. L. R. XXXX/XX v J., okres J., po predchádzajúcom slovnom konflikte s poškodenou manželkou E. Z. a vzájomnom strkaní sa rukami, kedy bránil poškodenej z bytu odísť, ju fyzicky napadol tak, že ju kopol nohou do jej ľavej nohy do oblasti predkolenia, po čom poškodená spadla na zem a keď ležala na zemi, chytil ju za jej ľavú nohu a túto potiahol smerom k sebe akoby ju chcel vystrieť, čím svojím konaním spôsobil poškodenej E. Z. zranenie zlomeninu vonkajšieho kondylu hlavy píšťaľy ľavého predkolenia s minimálnym posunom úlomkov, z medicínskeho hľadiska poranenie ťažké, s dobou liečenia cca 3 - 4 mesiace a s obmedzením na obvyklom spôsobe života spočívajúcom vo fixácii kolenného kĺbu v ortéze od 08.07.2012 do 03.09.2012, kedy jej bola doporučená chôdza bez našľapovania na ľavú dolnú končatinu, pričom od 03.09.2012 po sňatí ortézy mala doporučené postupné rozcvičovanie kolena s tým, že mala chodiť s barlami s 50 % záťažou ľavej dolnej končatiny a po kontrole 14. 11. 2012 mala doporučenú chôdzu s plnou záťažou a pokračovanie v rehabilitácii, v bolestiach, pre ktoré cca 4 týždne pravidelne užívala predpísané lieky, pričom závažným spôsobom bola obmedzovaná po dobu viac ako 6 týždňov, v dôsledku chôdze s nemeckými barlami bez našľapovania na dolnú končatinu, v dôsledku čoho bola výrazne obmedzovaná v každej bežnej dennej aktivite,

pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Podľa § 288 ods. 3 Tr. poriadku poškodenú H.. E. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom J., ul. L. R. XXXX/XX odkázal s nárokom na náhradu škody na civilný proces a podľa rovnakého ustanovenia odkázal s nárokom na náhradu škody aj poškodenú Y. B. J., a.s., F. J. J., F. X, J..

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote okresný prokurátor odvolanie, ktoré následne aj písomne odôvodnil. V dôvodoch odvolania uvádza, že s názorom okresného súdu, ktorým tento svoje rozhodnutie odôvodnil sa nestotožňuje a má za to, že dokazovaním vykonaným na hlavnom pojednávaní bolo dostatočne preukázané, že skutok sa stal, že napĺňa zákonné znaky prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. c/ Tr. zákona a je dostatočne dôvodný záver, že sa ho dopustil obžalovaný. Je potrebné uviesť, že de facto jediným priamym usvedčujúcim dôkazom je práve výpoveď poškodenej, ktorá jasne, zrozumiteľne a s logickou následnosťou popísala okolnosti spáchania skutku. Tie popísala zhodne vo svojich výpovediach v prípravnom konaní i na hlavnom pojednávaní. Súd síce vo všeobecnosti svoje rozhodnutie dôvodí absenciou ďalšieho dôkazu, ktorý by potvrdil prítomnosť obžalovaného na mieste činu a kauzálny nexus medzi jeho konaním a vzniknutým následkom, avšak, ako to z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, v čase incidentu okrem poškodenej a obžalovaného, sa na mieste nenachádzala žiadna ďalšia osoba, a teda logicky ani žiaden ďalší priamy dôkaz produkovaný výpoveďou svedka, ktorý by mal priebeh incidentu priamo vnímať alebo iný dôkaz, nie je možné zabezpečiť. Výpovedi poškodenej tak svedčia nepriame dôkazy, ktoré vzhľadom na okolnosti skutku a jeho charakter vo svojom súhrne predstavujú dostatočný podklad na jednoznačné vyvodenie záveru o tom, že sa skutok stal, že napĺňa zákonné znaky predmetného trestného činu a že sa ho dopustil obžalovaný. V tejto súvislosti poukazuje predovšetkým na závery znaleckého dokazovania znalkyne z odboru psychológie vo vzťahu k popisu osobnosti poškodenej, z ktorého vyplýva, že u poškodenej v pamäťových testoch neboli zaznamenaná konfabulácie, neboli u nej zistené poruchy pamäti, ani sklon k sugestibilitate. Znalkyňa nevyhlúčila snahu poškodenej vedome skresľovať skutočnosti vo svoj prospech, a to z dôvodu ochrany jej osoby a možných negatívnych dôsledkov vyplývajúcich pre jej osobu z vyšetrovanej udalosti. Čo sa týka nevedomého skresľovania, na podklade pamäťových testov znalkyňa konštatovala, že toto môže vyplývať z osobnostnej štruktúry poškodenej a to predovšetkým zo subjektivistického a vzťahovačného nastavenia voči okoliu, zo sklonu ku teatralite, zo zjavnej snahy javiť sa pred okolím v lepšom svetle a z fantazijných produkcií v popredí jej myslenia. Na základe výsledkov komplexného psychodiagnostického vyšetrenia osobnosti poškodenej však znalkyňa konštatovala dostatočnú všeobecnú vierohodnosť výpovede poškodenej, aj primeranú

špecifickú vierohodnosť a to, že popis poškodenou vyšetovaných udalostí sa javí ako opis skutočne prežitého, pričom mierne skreslenia môžu vyplývať z jej sklonu odpovedať sociálne žiaducim spôsobom. Práve táto časť znaleckého posudku je vo vzťahu k posúdeniu výpovedi poškodenej čo do popisu protiprávneho konania obžalovaného najpodstatnejšia, a to z hľadiska procesu hodnotenia dôkazov, najmä vierohodnosti výpovedí poškodenej a práve táto časť znaleckého posudku dáva dostatočný podklad na možné prijatie záveru, že poškodená si nevymýšľa a že ňou uvádzané skutočnosti, čo do samotného konania obžalovaného sú pravdivé, a preto niet dôvod neveriť poškodenej, že ku skutku došlo tak, ako to opakovane popísala, teda že obžalovaný ju kopol do nohy, následkom čoho spadla, následne jej nohu stláčal, čím jej boli spôsobené zranenia popísané v obžalobe, ktoré vzhľadom na ich charakter, ako aj vzhľadom na obmedzenie v obvyklom spôsobe života spĺňajú podmienky na možné kvalifikovanie ako ťažkej ujmy na zdraví podľa

§ 123 ods. 3 písm. j/ Tr. zákona. Zo znaleckého posudku ďalej vyplýva, že vzťah poškodenej k obžalovanému je neutrálne až záporne nastavený, bez zistenia extrémne negatívnych postojov, ako je napr. nenávisť alebo odpor. Výpovede poškodenej teda nemožno považovať ako pomstu voči obžalovanému, čiže ani toto nemôže byť dôvodom na pochybnosti o vierohodnosti výpovede poškodenej. Napriek osobnostnej štruktúre poškodenej, len s ohľadom na popísané sklony k teatralite, afektívnej labilitate, neurotickým prejavom, tiež nemožno konštatovať nevierohodnosť výpovede poškodenej. V rámci skúmania motivácie poškodenej k výpovedi znalkyňa uvádza dlhodobý a stupňujúci sa matrimoniálny konflikt, doprevádzaný údajne neprímeraným správaním sa obžalovaného voči poškodenej, čo znalkyňa vyhodnotila ako možný dôvod skutočnej motivácie poškodenej, ktorej kvalita života bola týmto zjavne znížená. Najpravdepodobnejším motívom zo strany poškodenej bol hnev a zlosť na obžalovaného pre popisované verbálne agresívne správanie sa a nedostatočnú sebakontrolu. Vzhľadom na dlhodobú napätú rodinnú situáciu, znalkyňa predpokladá aj aktuálne zníženú odolnosť poškodenej voči záťaži, stratu trpezlivosti a bezmocnosť. Z posudku ďalej vyplýva, že nahovárание zo strany iných osôb preukázané nebolo, poškodená nie je významne ovplyvniteľná. Aj tieto závery znalkyne nasvedčujú tomu, že skutočnosti popisované poškodenou táto mohla prežiť a teda si nevymýšľa. Ako motív výpovede poškodenej síce znalkyňa pripúšťa hnev a zlosť na obžalovaného, avšak tento je výsledkom dlhodobého konfliktu v rámci ich manželstva, s verbálnym agresívnym správaním sa obžalovaného voči nej a jeho nedostatočnou sebakontrolou. Sumarizáciou uvedeného možno jednoznačne konštatovať, že výpovede poškodenej ako také možno z psychologického hľadiska považovať za objektívne a na základe záverov znaleckého posudku teda nemožno usudzovať ani len na oslabenie výpovednej hodnoty poškodenou prezentovaných okolností z hľadiska posudzovania vierohodnosti a pravdivosti. Dôkazom, ktorý v plnom rozsahu svedčí tvrdeniam poškodenej je výpoveď syna Y. Z. ml., ktorý tak v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní jasne, zrozumiteľne a s logickou následnosťou popísal okolnosti, ktoré sú mu o skutku známe, dokonca, ktoré sám vnímal, hoc pri samotnom kopnutí poškodenej nebol prítomný. Zhodne popísal hádku rodičov, to, čo mu povedala mama, že pôjdu spolu von, že následne sa mama potrebovala vrátiť, pretože si niečo zabudla, ďalšiu hádku rodičov a výkrik matky od bolesti s tým, že povedala, že „ty si mi zlomil nohu“. Ďalej opakovane zhodne vypovedal o tom, že volal dedovi a tomuto oznámil, že otec mame zlomil nohu. Čo sa týka drobného rozporu ohľadom toho, kde našiel mamu potom, čo sa vrátil do bytu, toto svedok vysvetlil, a toto vysvetlenie možno považovať za dostačujúce, teda potvrdil, že mama ležala v spálni a otec bol v obývačke. Výpoveď svedka svedčí výpovedi poškodenej aj v ďalšom, a to v tom, čo sa dialo potom, že otec sa o matku nezaujímal, nepomáhal jej so zranením, že na vyšetrenie išli až na druhý deň. Čo sa týka tvrdenia svedka, že mu mala povedať mama, že jej otec podložil nohu (nie kopol), nie je až tak podstatným, nakoľko je zrejším a postačujúcim, že poškodená povedala synovi, že zranenie jej bolo spôsobené konaním obžalovaného. V tejto súvislosti je nutné brať do úvahy aj odstup času od skutku, ako aj vzájomný vzťah obžalovaného a poškodenej, ktorý sa v tom čase poškodená ešte snažila zachrániť. Vo vzťahu k výpovedi tohto svedka je potrebné v nadväznosti na výpoveď svedka A.. Y. Z. st. uviesť, že aj keď svedok A.. Z. st. poprel, že mu vnuk volal s tým, že o zranení poškodenej sa prvýkrát dozvedel až 10.07.2012, keď išli na promócie, uvedený svedok uviedol, že môže jednoznačne povedať, že mu vnuk nevolal a aj keby mu volal, tak tomu nevenoval pozornosť, pretože poškodená má problémy s nohami už dávno, pričom svedok okrem iného uviedol, že v roku 2013 mal mozgovú príhodu. Vyhodnotením týchto dôkazov nemožno jednoznačne konštatovať nevierohodnosť výpovede svedka Y. Z. ml. a to v časti, že mal telefonovať dedovi, ktorému mal povedať, že otec zlomil mame nohu, len z dôvodu, že svedok A.. Z., túto skutočnosť poprel. Na strane tohto svedka existujú objektívne dôvody, vo vzťahu ku ktorým možno konštatovať nevierohodnosť výpovede menovaného, avšak zrejme nie na úrovni vedomej lži. Práve mozgová príhoda svedka v roku 2013, ako aj jeho tvrdenie, že ak by aj k telefonátu došlo, tomuto by nevenoval pozornosť, jednoznačne nasvedčujú, že

takáto výpoveď nemôže potvrdzovať tvrdenia obžalovaného o tom, že sa skutku nedopustil. Ďalším dôkazom, ktorý svedčí tvrdeniam poškodenej o tom, že zranenia jej spôsobil obžalovaný, je výpoveď ich dcéry E. Z., ktorá popísala, že mama jej povedala, že jej otec zlomil nohu, a to bez ohľadu na to, či jej poškodená povedala o kopnutí alebo o privretí nohy obžalovaným. Čo sa týka výpovedí ďalších svedkov, rodinných príbuzných, ktorí mali len nejaké parciálne, sprostredkované informácie o tom, čo sa stalo, z ich výpovedí vyplýva, že o tom, že zranenia mal poškodenej spôsobiť obžalovaný, a to či už privretím kolena, kopnutím alebo potknutím, sa dozvedeli až neskôr, poškodená im najprv mala tvrdiť, že spadla. K týmto tvrdeniam je potrebné uviesť, že žiaden zo svedkov nebol prítomný pri incidente a nebol ani v takej pozícii, ako svedok Y. Z. ml., pričom sa jedná sa o rodinných príslušníkov poškodenej a obžalovaného a poškodená v tom čase ešte mala snahu udržať vzťah s obžalovaným. Ďalším svedkom, ktorý potvrdzuje výpoveď poškodenej o tom, že zranenie jej mal spôsobiť obžalovaný, je C. G.. Nemožno súhlasiť s tvrdením súdu, že táto výpoveď svedkyne je bezvýznamná. Naopak, je zrejmé a v podstate to platí aj vo vzťahu k ostatným svedkom vo všeobecnosti, že nie je povinnosťou žiadnej obeť trestného činu sa o protiprávnom konaní páchatel'a komukoľvek zverovať. V prípade, že obeť trestného činu sa o konaní páchatel'a niekomu zverí, táto skutočnosť v žiadnom prípade nemôže byť na ťarchu obeť, nakoľko ani rozsah a kvalita zverených skutočností nemusí byť rovnaká, úplná a závisí výlučne od vôle obeť. V tomto prípade poškodená o protiprávnom konaní obžalovaného C. G. povedala a nemusela jej nevyhnutne popisovať podrobnosti ako k zraneniu došlo. Skutočnosti, ktoré svedkyňa vo svojej výpovedi prezentovala, však dostatočne nasvedčujú tomu, že zranenia mali byť poškodenej spôsobené protiprávnym konaním obžalovaného a teda, že poškodená si nevymýšľa. V neposlednom rade je dôkazom, ktorý potvrdzuje výpoveď poškodenej, výpoveď svedka H. Z., ktorý potvrdil, že poškodená bola na ošetrení až nasledujúci deň, teda 08.07.2012 a nie už 07.07.2012, ako to opakovane tvrdil obžalovaný. Objektívnymi lekáorskými vyšetreniami bolo jednoznačne preukázaný vznik zranenia u poškodenej - zlomeniny horného konca píšťaľ, teda existencia tohto zranenia bola preukázaná bezprostredne po konaní 07.07.2012. Svedok ďalej uviedol, že ďalšie zranenie, ktoré malo u poškodenej vzniknúť v januári 2013 bolo len pomliaždenie ľavého kolena a ak je na žiadanke na RTG uvedená ako diagnóza zlomenina horného konca píšťaľ, bolo to len z dôvodu potreby RTG vyšetrenia. Svedok uviedol, že podstatným je záver vyplývajúci z vyšetrenia a že zranenie z januára 2013 je ďalšie a nemá súvis so zranením, ktoré mal obžalovaný poškodenej spôsobiť v júli 2012. Čo sa týka znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvia traumatológia H. B. P., z tohto vyplýva, že zranenie mohlo vzniknúť aj tak, ako to popisuje poškodená a to kopnutím na vonkajšiu stranu kolena. Tento mechanizmus vzniku je veľmi vzácny, skôr možný bojovým umením. Tým chcel znalec naznačiť, že s najväčšou pravdepodobnosťou vzniklo poranenie pri páde poškodenej, avšak späťne z medicínskeho hľadiska sa nedá určiť, či k pádu došlo po zavinení inou osobou. Z toho vyplýva, že znalec pripustil možnosť vzniku zranenia aj protiprávnym konaním obžalovaného, teda že k zraneniu mohlo dôjsť aj buď priamym konaním inou osobou, alebo v dôsledku pádu z dôvodu cudzieho zavinenia. Tento znalecký posudok v súhrne s ostatnými dôkazmi zapadá do reťazca nepriamych dôkazov podporujúcich tvrdenia poškodenej, ktoré dávajú dostatočný podklad k možnému vysloveniu záveru, že skutok sa stal, že napĺňa zákonné znaky predmetného trestného činu a že sa ho dopustil obžalovaný. Vo vzťahu k predmetnému znaleckému posudku je potrebné si uvedomiť, že poškodená ako laik nemôže vedieť, kedy k zlomenine došlo, teda po ktorom konaní obžalovaného na jej telo zranenie ako také vzniklo, resp. či toto vzniklo až následne napr. po páde na zem, alebo v dôsledku útoku zo strany obžalovaného. Poškodená ako napadnutá osoba môže mať pocit, že k samotnej zlomenine došlo už po kopnutí, nakoľko objektívne mohla pocítiť veľmi silnú bolesť a aj prasknutie v nohe a to aj v prípade, že k samotnej zlomenine dôjde až následne po páde. Preto môže objektívne vznik najťažšieho zranenia pripisovať práve kopnutiu zo strany obžalovaného. Toto tvrdenie poškodenej však nemôže byť jej na príťaž v tom zmysle, že keď znalec konštatoval toto ako vzácny spôsob vzniku zranenia, jej výpoveď musí byť vnímaná ako nepravdivá a teda nevierohodná. S poukazom na uvedené teda ani neskoršie podanie trestného oznámenia, ani prípadné tvrdenia svedkov o tom, že buď sama poškodená im mala povedať, alebo sa dozvedeli sprostredkované, že mala spadnúť, alebo ju mal obžalovaný potknúť alebo inak, samo o sebe neznamená spochybnenie pravdivosti výpovede poškodenej. V rámci hodnotenia dôkazov potom ešte poukazuje na znalecký posudok znalkyne z odboru psychológia k popisu osobnosti obžalovaného a skutočnosti z obsahu záverov uvedeného znaleckého posudku plynúce. V súhrne konštatuje, že zo znaleckého posudku vyplýva, že u obžalovaného je ako prvok a charakteristická črta jeho osobnosti daná afektivita až agresivita, ktorá vzhľadom na jeho povahové charakteristiky môže prerásť od verbálneho až k fyzickému agresívnemu konaniu. Osobnosť obžalovaného najmä v napätých situáciách bez spôsobilosti adekvátne ovládať svoje konanie, a teda brzdiť agresívne nastavenie voči okoliu, nedáva záruku kľudného a zmierlivého riešenia konfliktu a práve v tejto veci

samotnému fyzickému ataku poškodenej zo strany obžalovaného predchádzala ich vzájomná hádka, ktorá vyvrcholila až do vzájomného postrkovania, preto hodnotením tohto dôkazu ako takého, možno pripustiť schopnosť obžalovaného skutočne zaútočiť na poškodenú a v súhrne s ostatnými dôkazmi aj tento dôkaz dáva podklad na možné konštatovanie vierohodnosti výpovede poškodenej. S poukazom na uvedené skutočnosti možno podľa názoru odvolateľa jednoznačne konštatovať, že sa skutok stal, že napĺňa zákonné znaky predmetného trestného činu a že sa ho dopustil obžalovaný a vzhľadom na tieto skutočnosti z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplývajúce, je zrejmé, že súd nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy, tieto nehodnotil v celom ich rozsahu ako také, ale len v častiach, v ktorých mohli vyznievať rozporne v neprospech tvrdenia poškodenej. Navrhol preto, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

Na základe podaného odvolania preskúmal krajský súd napadnutý rozsudok v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku, podľa ktorého ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a dospel k záveru, že (aj napriek tomu, že v konečnom dôsledku výrok napadnutého rozsudku sám menil) odvolacie námietky prokurátora nie sú dôvodné.

V konaní pred súdom prvého stupňa boli podľa názoru krajského súdu vykonané dôkazy v takom rozsahu, ako to bolo pre správne zistenie skutkového stavu v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie, potrebné.

Dôkazy, ktoré vykonané boli, okresný súd v dôvodoch svojho rozhodnutia konkrétne uviedol a uviedol aj skutočnosti, ktoré z jednotlivo vykonaných dôkazov vyplývali.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je tiež zrejmé, ako prvostupňový súd vykonané dôkazy vyhodnotil, o ktoré skutkové zistenia svoje závery oprel, prečo niektorým dôkazom neuveril i to, akými úvahami sa pri hodnotení vykonaných dôkazov spravoval.

Okresný súd ako to z odôvodnenia napadnutého rozsudku plynie, dospel k záveru, že dôkazy, ktoré boli vo veci vykonané, potvrdzujú, vznik zranenia poškodenej dňa 7.7.2012 (evidentne ide o zranenie, ktoré je v skutkovej vete obžaloby uvedené). Účasť obžalovaného na vzniku zranenia podľa súdu prvého stupňa vyplýva jedine z výpovede poškodenej a pokiaľ poškodená poskytovala informácie o vzniku zranenia v priebehu svojho liečenia, tieto boli plné rozporov a rozporné okolnosti vzniku zranenia uvádzala od momentu prvého lekárskeho ošetrenia a v priebehu nasledujúcich rokov až do 08.03.2015 situáciu súvisiacu so vznikom zranenia nikde neuvádzala, a to ani pri podaní návrhu na rozvod manželstva, pričom práve táto situácia v ich manželskom vzťahu bola podľa jej vyjadrení najzávažnejšou. Mechanizmus vzniku zranenia aj vzhľadom na odstup času nedokázal posúdiť ani znalec, ktorý uviedol viac možných spôsobov vzniku poranenia, nevylúčil kopnutie, ale ani pád, či už pôsobením sily iného alebo pád z iných dôvodov. Pri takejto dôkaznej situácii, keď medzi vznikom zranenia a podaním trestného oznámenia uplynulo obdobie takmer troch rokov a okrem výpovede poškodenej, ktorej hodnovernosť je znížená rozdielnymi tvrdeniami, nie je žiaden dôkaz, ktorý by v spojení s jednou alternatívou tvrdenia poškodenej preukázal, že na mieste vzniku zranenia bol prítomný obžalovaný a že práve v súvislosti s jeho konaním, došlo k zraneniu poškodenej, a to či už úmyselne alebo nebanlivostným konaním, nie je podľa súdu preukázané, že následok nastal v súvislosti s konaním obžalovaného a že tento nenastal z iných príčin pohybu poškodenej na chodbe bytu.

Z uvedených konštatovaní súdu prvého stupňa je teda možné vyvodiť, že nemal za nepochybné preukázané, že zranenie, ktoré bolo poškodenej diagnostikované, bolo spôsobené konaním zo strany obžalovaného. Z toho je teda možné vyvodiť, že okresný súd nemal preukázané, že skutok obžalovaný spáchal. Napriek uvedenému však následne konštatuje, že vzhľadom na túto dôkaznú situáciu, obžalovaného oslobodil spod obžaloby preto, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný a z uvedeného dôvodu obžalovaného oslobodil podľa § 285 písm. a/ Tr. poriadku.

S týmto záverom prezentovaným vo výroku napadnutého rozsudku sa však krajský súd aj vzhľadom na dôvody, ktoré okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia prezentoval, nestotožňuje, pretože je nepochybné, že následok, ktorý bol obžalovanému pripisovaný nastal, teda že poškodená zranenie

utrpeľa, okresný súd však ako už bolo vyššie uvedené, nemal nepochybne preukázané, že uvedené zranenie bolo spôsobené konaním obžalovaného, čo znamená, že mal postupovať tak, že obžalovaného mal oslobodiť spod obžaloby na základe ustanovenia § 285 písm. c/ Tr. poriadku.

Uvedený nedostatok v konečnom dôsledku potom naprával krajský súd sám, tak, že po zrušení rozsudku (bez toho, že by potreboval nejakým spôsobom dopĺňať dokazovanie vzhľadom na skutkové zistenia súdu prvého stupňa) rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku toho rozsudku, teda obžalovaného oslobodil spod obžaloby z dôvodu uvedeného v § 285 písm. c/ Tr. poriadku a súčasne poškodených tak, ako to bolo uvedené aj vo výroku napadnutého rozsudku, v zmysle ustanovenia § 288 ods. 3 Tr. poriadku odkázal s ich nárokmi na náhradu škody na civilný proces.

Vo vzťahu k samotným námietkam, ktoré sú prezentované v podanom odvolaní, je potrebné uviesť, že podané odvolanie v podstate namieta nesprávnosť hodnotenia vykonaných dôkazov zo strany súdu prvého stupňa. Okresnému súdu nevytýka nedostatky v skutkových zisteniach, ani skutočnosť, že by pri hodnotení dôkazov hodnotenie niektorého dôkazu opomenul, resp. že by bol opomenul hodnotenie niektoej z podstatných skutočností, ktoré z vykonaných dôkazov vyplývajú.

Za takejto situácie krajský súd, ani keby sám na základe vykonaných dôkazov dospel k iným záverom, než k akým dospel súd prvého stupňa, nemohol by len z uvedené dôvodu napadnutý rozsudok zrušiť. Ak totiž súd prvého stupňa dôsledne vyhodnotí všetky vo veci vykonané dôkazy, sice výhradne podľa svojho vnútorného presvedčenia, avšak založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a vo všetkých relevantných vzájomných súvislostiach a vzhľadom na to urobí logicky odôvodnené skutkové zistenia, nemôže krajský súd napadnutý rozsudok zrušiť len z toho dôvodu, že by on sám pri hodnotení tých istých dôkazov dospel k iným záverom. Krajský súd totiž nemôže okresnému súdu dávať záväzné pokyny na to, akým spôsobom má dôkazy vyhodnotiť. Zrušiť by bolo možné napadnutý rozsudok len v tom prípade, ak by závery, ku ktorým prvostupňový súd pri hodnotení dôkazov dospel, odporovali zásadám logiky alebo ak by súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov niektoré z vykonaných dôkazov hodnotiť opomenul, alebo by obsahu uvedených dôkazov pripisoval úplne iný význam, než aký majú. K takejto situácii však v danom prípade nedošlo a z uvedeného dôvodu, preto nebolo možné sťažnostným námietkam prokurátora vyhovieť.

Na záver považuje krajský súd za potrebné uviesť, že pre to, aby bolo možné obžalovaného uznať vinným zo spáchania žalovaného skutku, musí byť jeho vina preukázaná bez akýchkoľvek pochybností. Znamená to teda, že záver o vine obžalovaného je možné urobiť len a výlučne v takom prípade, ak na základe vykonaných dôkazov možno vo vzťahu k dokazovanej skutočnosti vyvodíť len jediný záver a súčasne vylúčiť možnosť iného záveru.

To však v posudzovanom prípade, rozhodne možné nie je a to, tak, ako na to poukazuje prvostupňový súd, už aj vzhľadom na rozporné tvrdenia poškodenej o vzniku poranenia. Poškodená totiž - či už ako svedkyňa v trestnom konaní, alebo pri tom ako sa o vzniku zranenia zverovala ďalším osobám, uvádzala rôzne okolnosti - že si zranenie spôsobila sama pádom, že ju obžalovaný kopol, že jej podložil nohu, že jej nohu privrel a pod. Odhliadnuc od odstupe času, kedy malo dôjsť k oznámeniu uvedeného konania a okolnosti, že túto skutočnosť nespomína dokonca ani v návrhu na rozvod a ďalších skutočnosti, na ktoré okresný súd poukazuje, je potrebné zvýrazniť ešte jednu okolnosť.

Podľa odvolacích námietok prokurátora má byť ďalším z reťazca dôkazov, ktoré potvrdzujú výpoveď poškodenej, výpoveď sv. Y. Z. ml., syna poškodenej a obžalovaného. Je pravdou, že tento svedok sčasti potvrdzuje skutočnosti uvádzané poškodenou - o tom, že mali ísť von, hádku rodičov, to, že sa potom obžalovaný o poškodenú nezaujímal a pod. Rozpor medzi výpoveďou svedka a poškodenej však nie je v tom, čo tvrdí odvolateľ (teda kde sa nachádzala poškodená po jeho návrate do bytu), ale v oveľa podstatnejších okolnostiach.

Svedok totiž uvádza, že keď bol vonku počul hádku a zrazu mama skričala „au, Ty si mi zlomil nohu“. Poškodená však uvádzala, že skričala „au, boli má tá noha“. Z uvedeného výkriku rozhodne nemožno vyvodíť to, čo svedok tvrdí.

Svedok ďalej uvádzal, že potom zavolať dedovi, aby zavolať svojmu synovi čo urobil mame, na čo zložil, ale dedo mu spätne zavolať a on mu povedal, že otec zlomil mame nohu. To malo podľa výpovede

svedkyne byť ešte predtým, než vošiel do bytu. Keď tam vošiel, mama, ktorá ležala v spálni, mu povedala, že otec jej podložil nohu a ona spadla.

Svedkyňa však uvádzala, že keď prišiel syn, ona ležala v spálni a keď sa jej pýtal, čo sa stalo, povedala mu, že otec jej kopol do nohy a na to syn odišiel do detskej a myslí, že volal svokrovi.

Aj tieto rozpory vo výpovediach osôb, ktoré vnímali resp. mali vnímať bezprostredné okolnosti skutku bránia tomu, aby bolo možné vyvodiť nepochybný záver o tom, že zranenie, ktoré poškodená utrpela vzniklo cudzím zavinením, teda, že zranenie spôsobil poškodenej obžalovaný.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.